

Arrest

nr. 270 940 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VERACHTERT
Dorpsstraat 124
3900 PELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2021, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VELDEMAN, die loco advocaat P. VERACHTERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2021 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

[...]

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K. (..)

Voorna(a)m(en): I. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 12.05.1980

Geboorteplaats: Berkane

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 14.09.2018 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 26.03.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Burger van de Unie B., M. (..) (xxxxxxxxxx), zijn Hongaarse wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd te zijn, en dit sedert 23.06.2020. Op 13.07.2020 ondertekende betrokkene een huurcontract voor een afzonderlijke woning. Op 03.08.2020 werd hij op een afzonderlijk adres ingeschreven. Er is geen gezinscel meer sedertdien.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 30.08.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 02.09.2021. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Geboorteakte betrokkene
- F-kaart betrokkene
- Attest van inburgering dd. 01.12.2018
- Attesten van deelname Nederlandse les dd. 23.02.2021 + deelcertificaten
- Verklaring van lidmaatschap ziekenfonds + brief portaal e-MUT + domiciliëring
- Handelshuurovereenkomst dd. 01.06.2018 (enkel eerste blad)
- Huurovereenkomst dd. 13.07.2020 (enkel eerste en laatste blad)
- Verzekering BA voor motorfiets
- Bewijs van indienen aangifte personenbelasting aanslagjaar 2021
- Attest boekhouder
- Gegevens KBO van betrokkenes kapperszaak
- Kopie vervallen paspoort
- Medisch attest – goede gezondheid – dd. 07.09.2021
- Lidmaatschap fitnessclub

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Wat de uitzonderingsvoorwaarden voorzien in artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, kan het volgende worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan de uitzondering onder 1°: de verklaring van wettelijke samenwoning werd aangegaan op 01.03.2018 te Neerpelt. Op 23.06.2020 werd deze eenzijdig stopgezet. Op 03.08.2020 werd betrokkene ingeschreven op een afzonderlijk adres. Er is bijgevolg geenszins sprake van een geregistreerd partnerschap welk minstens drie jaar heeft geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene legt een handelshuurovereenkomst, een attest van zijn boekhouder, het bewijs van het indienen van zijn aangifte personenbelasting en de gegevens dewelke in de KBO zijn opgenomen met betrekking tot zijn kapperszaak. Daarmee toont hij aan zelfstandige te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is.

Betrokkene legt eveneens bewijzen van zijn aansluiting bij een ziekenfonds voor. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers,

de bestaansmiddelenvoorwaarde voorzien in artikel 42quater, §4 betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In het dossier bevinden zich geen leeftijdsgebonden elementen die zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene toont bovendien aan met het voorgelegde doktersattest in goede gezondheid te zijn, zodat zich hier evenmin enig bezwaar stelt.

Betrokkene vertoeft sedert 09.05.2016 in België (cf. aankomstverklaring dd. 09.05.2016). Tussen 02.06.2016 en 14.09.2018 wisselde hij periodes van illegaal verblijf af met periodes onder verblijfsaanvraag. Geen van de ingediende verblijfsaanvragen kenden een gunstig gevolg. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Zulks betekent dat betrokkene pas sedert zijn laatste verblijfsaanvraag, nl. sinds 14.09.2018, legaal in het Rijk verblijft, wat dus iets meer dan drie jaar is. Deze periode is, gezien betrokkenes leeftijd (31 jaar), relatief kort te noemen, zodat deze evenmin een beletsel vormt voor het nemen van deze beslissing.

Wat de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van herkomst, wordt het volgende opgemerkt: betrokkene kwam in mei 2016 naar België middels een Franse verblijfskaart. Blijkens de stempels in het paspoort dat voorgelegd werd bij zijn eerste melding bij de gemeente, verliet hij op 28.05.2015 Marokko, wat betekent dat hij er tot zijn 25e heeft geleefd. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de Marokkaanse cultuur, de gebruiken en de taal. Hij verkreeg na zijn aankomst in Frankrijk verblijfsrecht als seizoenarbeider. Of betrokkene thans nog een verblijfsrecht geniet in Frankrijk is niet geweten. In ieder geval voert betrokkene geen enkel element aan met betrekking tot zijn bindingen met zijn geboorteland of met zijn herkomstland die zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden gesteld dat ook de mate waarin hij bindingen heeft met zijn geboorteland of zijn herkomstland niet van die aard is dat deze een contra-indicatie vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Zoals hierboven reeds aangegeven, toont betrokkene aan als zelfstandige actief te zijn. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien bekwam betrokkene toegang tot de arbeidsmarkt als zelfstandige via zijn gezinshereniging zonder wat hij zou zijn onderworpen aan de plicht om een beroepskaart te bezitten. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst of origine kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt attesten van inburgering en taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Het aangaan van een sportabonnement – zoals betrokkene voorlegt - of de aankoop van materiële zaken of diensten (verzekering motorfiets, huurovereenkomst) kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Uit niets kan blijken dat betrokkene daadwerkelijk van zijn sportabonnement heeft gebruik gemaakt en er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd bijvoorbeeld. Voor zover betrokkene hier een vrienden- en kennissenkring zou hebben, dient opgemerkt te worden dat hij contacten kan onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken.

Wat tot slot betrokkenes gezinstoestand betreft, werd hiervoor reeds geduid dat de gezinscel tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde kwam. Betrokkene heeft voor zover geweten geen nieuwe relatie en heeft geen minderjarige kinderen in België. Hij woont thans met zijn neef L., K. (..) (xxxxxxxxxx) en zus K., F. (..) (xxxxxxxxxx) op hetzelfde adres. Het betreft hier echter allen volwassen personen die oud genoeg zijn om op hun eigen benen te staan. Noch de neef, noch de zus zijn van

betrokkene afhankelijk met betrekking tot hun verblijfsrecht. Nergens in de door betrokkene voorgelegde stukken blijkt dat zij de aanwezigheid van betrokkene strikt vereisen of dat betrokkene hun aanwezigheid strikt vereist. Uit de voorgelegde documenten en het administratief dossier blijkt nergens enige bijzondere afhankelijkheidsband tussen betrokkene en deze personen. Zijn gezinstoestand vormt bijgevolg evenmin een bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie stelt de verzoekende partij als volgt:

“2. IN RECHTE

2.1. Verzoeker was slachtoffer van psychisch geweld

Artikel 42 quater, §4, 4° Wet 15 december 1980 voorziet in een uitzondering en bepaalt dat een verblijf toch gerechtvaardigd blijft als verzoeker het slachtoffer was van een schrijnende situatie.

Dat niet enkel fysisch doch ook psychische geweld in aanmerking komt voor de toepassing van deze uitzondering, zoals dat in casu het geval was.

Verzoeker is een man en heeft daarbij ook nog eens de Marokkaanse nationaliteit.

Het lag dan ook nooit in zijn trotste aard om hiervan aangifte te doen of melding te maken bij de Gemeente of de dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien heerst er nog een groot taboe rond mannenmishandeling en durven zij hun omgeving niet aan te spreken uit angst om niet geloofd of uitgelachen te worden. Bovendien zullen veel mannen zelf ontkennen of niet herkennen dat ze mishandeld worden.

Evenwel kan verzoeker wel bewijzen voorleggen die het psychische geweld bewijzen.

Op 07.09.2021. datum waarop een medisch attest aan de DVZ bezorgd werd, was verzoeker een jaar gescheiden van zijn toenmalige vrouw ten gevolge van psychologische druk. De wettelijke samenwoning werd immers eenzijdig door zijn toenmalig partner beëindigd op 23.06.2020.

In de periode eind 2018 tot en met 2019 (periode tijdens zijn wettelijke samenwoning met zijn voormalig partner) ervaarde verzoeker dan ook wel degelijk ernstige stressklachten die een impact hadden op zijn gezondheid en dagelijks functioneren.

Verzoeker belandde hierdoor op een gegeven ogenblik op de dienst spoedgevallen in Pelt en kreeg medicatie voorgeschreven door Dr. Carl Ramaekers. (Stuk 1)

Desondanks bleef de druk zeer hoog door ettelijke ruzies, enorme jaloezie in hoofde van zijn ex partner alsmede haar psychologische manipulatie. Verzoeker zijn ex-partner was op zijn vermogen uit en wilde koste was het kost huwen. (Stuk 25)

Daar waar zijn ex-partner verklaart eerst de wettelijke samenwoning stop te zetten, verandert zij erna plots van mening en wenste zij onmiddellijk te trouwen...

Verzoeker werd onder druk gezet. De relatie liep teneinde.

Op een gegeven, in mei 2020; ogenblik is verzoeker zelfs een tijde apart gaan wonen en trok hij in bij een goede vriend A. O. (...). Deze laatste verklaart daarbij op eer getuige te zijn geweest van verschillende agressieve uitingen vanwege de ex van verzoeker. Zij perste hem af voor geld, sloeg hem en schreeuwde ettelijke malen. (Stuk 2)

Ook de neef van de ex partner van verzoeker, S. S. (...), verklaart op eer dat zij altijd agressief was en met hem samen was voor het geld. (Stuk 3)

Tot slot ging verzoeker naar en gezins- en relatietherapeut/psycholoog Peter Verheyen. (Stuk 18)

Conclusie: artikel 42 quater § 2, eerste lid, 4° is niet van toepassing omwille van artikel 42 quater § 4, 4° aangezien verzoeker met voldoende middelen bewijst dat hij het slachtoffer was van voornamelijk psychisch geweld in combinatie met agressieve uitlatingen in hoofde van zijn ex partner.

2.2. Geen banden met Marokko en volledig geïntegreerd in België

2.2.1. Met betrekking tot de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt op dat verzoeker geen duidelijk geschonden rechtsregel zou aanvoeren en dat dit per definitie de onontvankelijkheid van het middel met zich meebrengt, quod non.

Het is zeer duidelijk dat verzoeker zich baseert op artikel 42 quater, §1 laatste lid van de Vreemdelingenwet, thans het artikel waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Verzoeker maakt immers op voldoende en concrete wijze een link met de bestreden beslissing en artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet.

Daar waar het eerste middel een uitzondering uitmaakt op de algemene regel, is het dan ook vanzelfsprekend dat de overige middelen doelen op de algemene regel van artikel 42 quater § 1 laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Het is dus geenszins het geval dat de Raad moet 'gissen' naar de geschonden rechtsregel. Dit geldt overigens voor alle middelen in het verzoekschrift.

De middelen houden allemaal nauw verband met elkaar en zijn gebaseerd op eenzelfde artikel reden waarom het artikel ook niet telkenmale opnieuw werd geciteerd.

Dat de Raad geenszins moet gissen naar de geschonden rechtsregel blijkt tevens uit het feit dat verweerder exact weet over welke bepaling het gaat, nu zij artikel 21 quater, § 1 derde lid zelf citeert bij de middelen.

In het inleidende verzoekschrift wordt thans op concrete wijze de middelen aangehaald en uiteengezet zoals artikel 39/69§1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Verweerder beperkt zich tot het citeren van rechtspraak van de Raad van State die in casu niet ter zake doen gelet huidig dossier voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende is.

Het gros van de overwegingen van dergelijke arrest verwijzen ook duidelijk naar het begrip 'middel' in de zin van artikel 2§1,2 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State.

2.2.2. Met betrekking tot het middel

Verzoeker heeft zeer weinig binding met Marokko en dit had de Dienst Vreemdelingen zaken moeten weten, minstens moeten onderzoeken waardoor zij het had kunnen weten.

De familiale informatie van verzoeker is normaal gezien gekend bij verweerder, minstens kon verzoeker er redelijker wijze van uitgaan dat dit zo was, gelet zijn eerdere verzoeken tot gezinshereniging.

Naast zijn ouders en zijn zus A. K. (..) heeft hij geen enkele familie in Marokko.

Daarbij dient natuurlijk ook benadrukt dat zijn ouders van aanzienlijke leeftijd zijn en vermoedelijk niet lang meer te leven hebben. (Stukken 5 en 6)

- De vader van verzoeker, S. K. (..), is geboren in 1940 en inmiddels 82 jaar oud.

- De moeder van verzoeker, R. M. (..), is geboren in 1951 en is inmiddels 71 jaar oud.

Zus A. K. (..) is de mantelzorger van de ouders van verzoeker. Naast zijn ouders en slechts één zus heeft verzoeker geen naaste familie meer in Marokko.

Te vermelden dat zus A. K. (..) gehuwd is met R. K. (..) die woonachtig is in België en met wie verzoeker goede banden heeft.

Andere familieleden zijn verblijvende in België of in Spanje. (Stukken 7-12)

- Zus H. K. (..) is woonachtig in Spanje en is werkzaam in de horeca aldaar.

- Broer Z. K. (..) is woonachtig te Spanje en is werkzaam als arbeider in een fabriek.

- Zus Z. K. (..) heeft een duurzaam verblijf in België (kaart E+) en is momenteel op zoek naar werk.

- Zus F. K. (..) bezit momenteel een attest van immatriculatie in België afgeleverd in augustus 2021 en werkt als vrijwilliger bij Sint Jozef bejaardencentrum.

Verzoeker heeft samen met zijn zussen Z. (..) en F. (..) die beiden in België verblijven wekelijkse etentjes. (Stuk 13)

Dat er enkele familieleden in België verblijven is informatie die gekend is bij verweerder, minstens had moeten zijn. Te meer de familieleden eerder voorwerp uitmaakten van eerdere verzoeken. Het is dus incorrect om te stellen dat er geen gegevens beschikbaar zijn over verzoeker en zijn familiale banden met Marokko.

Feit dat er familieleden in België verblijven betekent de facto dat verzoeker voorname banden in België heeft en niet Marokko.

Verzoeker heeft niet enkel grote familiale banden in België doch ook een zeer grote vriendenkring e.a. sociale contacten opgebouwd in België.

Zo gaf verzoeker Kickboxlessen in Lommel en voetbal bij Dommelhof en heeft hij verschillende vriendschappen gemaakt tijdens fitness gerelateerde activiteiten. Verzoeker bracht eerder bewijs bij van zijn lidmaatschap bij de fitnessclub. Verzoeker is zeer actief in het sportleven in Limburg. (Stuk 21)

De dienst vreemdelingenzaken was wel degelijk in het bezit van deze gegevens nu zij in haar beslissing minstens zelf melding maakt van zussen Z. (..) en F. (..) die in België verblijven en met wie hij een familiale band heeft. (Stuk 40)

Ook het feit dat de schoonbroer van verzoeker in België woont is geweten nu op basis van deze familiale band eerder gezinshereniging werd aangevraagd.

Eens te meer toont dit aan hoeveel belang verzoeker aan zijn familie hecht.

Verzoeker brengt verschillende getuigenverklaringen bij als bewijs van zijn integratie en sterke, zowel familiale als vriendschappelijke, banden in België. (Stukken 2-3, 14- 20,22,26-38)

In die optiek houdt de beslissing geen rekening met de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van oorsprong, thans Marokko, noch met de mate waarin verzoeker heden verbindingen heeft met België.

De beslissing houdt bijgevolg ook geen rekening met de duurtijd van het verblijf van verzoeker die reeds sinds mei 2016 in België verblijft en minstens sinds september 2018 op legale wijze, thans meer dan 3 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Bovendien vermeldt verweerster zelf dat verzoeker Marokko reeds verliet in mei 2015, inmiddels bijna 7 jaar geleden. Los van de periodes van illegaal verblijf, blijft dit een lange periode gedurende dewelke verzoeker een leven heeft opgebouwd in België.

Het tart dan ook alle verbeelding dat men middels beslissing de opmerking maakt dat contacten desgevallend kunnen onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken.

De zogenaamde banden met Marokko die er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zijn, worden in de bestreden beslissing ook niet aangekaart noch gemotiveerd.

Welke banden zouden dit dan moeten zijn volgens verweerster? Verweerster gaat er maar vanuit dat er banden zijn, zonder meer.

Verzoeker heeft immers geen enkel perspectief in Marokko, doch wel in België.

Verzoeker zal zo zijn banden in België op termijn verliezen nu een moderne communicatie geenszins gelijk gesteld kan worden met fysieke ontmoetingen, hetgeen eens te meer bewezen werd door de huidige coronacrisis. Daarbij wordt verzoeker en zijn contacten gedwongen kosten te maken. Marokko ligt niet bij de deur.

2.3. Een nieuwe relatie in België

Verzoeker verwijst naar zijn argumentatie hierboven en het gegeven dat de middelen in het verzoekschrift allen gebaseerd zijn op artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet in het algemeen en meer specifiek §1 laatste lid. Artikel waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en waarbij het geenszins zo is dat de Raad moet 'gissen' naar de rechtsgrond waarop verzoeker zich baseert. Zie supra.

Inmiddels, sedert oktober 2021, heeft verzoeker een nieuwe vriendin J. G. (..) die nota bene trajectbegeleider is bij NEOS op de afdeling huiselijk geweld. (Stuk 39)

Verzoeker en J. G. (..) hebben elkaar eind juli leren kennen en meer bepaald omdat J. G. (..) op zoek was naar een nieuwe kapper die zonder afspraak werkt. (Stuk 22)

Uit haar getuigenverklaring blijkt dat zij graag samen een toekomst wil opbouwen samen met verzoeker die hier evenzeer zo overdenkt.

Ook de dochter van J. G. (..) komt regelmatig op bezoek. (Stuk 24)

Deze informatie kon om evidente redenen niet aan verweerster ter kennis gebracht worden nu op dit ogenblik er nog geen sprake was van een relatie tussen beiden. Hoewel verzoeker en J. G. (..) elkaar toen al kenden was er nog geen sprake van een romantische relatie.

2.4. Een kapperszaak in België

Ook dit middel houdt per evidentie verband met artikel 42 quater, §1 laatste lid van de Vreemdelingenwet. Zie supra.

Tot slot baat verzoeker een kapperszaak uit en heeft hij een heel cliënteel uitgebouwd. Getuige hiervan de vele getuigenissen en goede relaties die getuigen van een gewortelde integratie in België.

Een terugkeer naar Marokko zou grote financiële gevolgen hebben voor verzoeker. Nogmaals: welk perspectief heeft verzoeker in Marokko?

Verzoeker zou België moeten verlaten en moeten terugkeren naar een land waar hij geen tot zeer weinig familie heeft, geen eigendom heeft. De financiële middelen die verzoeker heeft dienen dan

gespenseerd te worden aan het zich vestigen in Marokko, thans het terug opbouwen van een leven aldaar. Dan spreken we nog niet van het heropbouwen van zijn kapperszaak.

Cliënteel bouw je niet op van vandaag op morgen. Ook niet in Marokko.

Het spreekt voor zich dat hij zijn cliënteel niet zonder meer kan meenemen en dat hij van nul opnieuw zal moeten beginnen, hetgeen geenszins evident is op de leeftijd van 41 jaar (en niet 31 jaar in tegenstelling tot wat in de beslissing vermeld staat).

Allerminst zal dit evident zijn in huidige coronacrisis die wereldwijd de gekende gevolgen veroorzaakt.

In die optiek houdt de beslissing geen rekening met de leeftijd van verzoeker, noch zijn gezins- en economische situatie, noch zijn sociale en culturele integratie in België.

De motivatie in de bestreden beslissing kan niet voldoen.

Daar waar verweerster stelt dat een job en een bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie is, laat zij na te motiveren wat dan wel een voldoende bewijs zou zijn. Wat moet verzoeker nog meer aantonen dan?

Verzoeker heeft niet zomaar een job maar besloot om als niet-Belg en dus vreemdeling een eigen zelfstandige zaak uit te baten hetgeen allerminst evident is. Te vermelden dat een eigen onderdaan het zelfs moeilijk heeft om zijn zaak op te bouwen en staande te houden.

Dat verzoeker een eigen zelfstandige zaak heeft uitgebouwd in België en niet zonder meer als arbeider in loondienst is gaan werken getuigt juist van zijn integratie.

Verzoeker biedt thans dus een zeer grote economische meerwaarde voor België, hetgeen niet van elke onderdaan kan gezegd worden.

In die optiek is de beslissing van verweerder wel degelijk kennelijk onredelijk.

2.5. Schending artikel 8 EVRM, artikel 41 Handvest en materiële motiveringsplicht

Algemeen - Individuele situatie

Indien verzoeker geweten had dat bepaalde informatie over familieleden, banden met Marokko en eventuele nieuwe relaties van belang zouden zijn, had hij deze informatie zeker overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker is een leek en was zich niet bewust van de belangrijkheid van deze informatie voor de Dienst Vreemdelingenzaken en was er van overtuigd dat hij voldoende geïntegreerd was in België.

Evenwel benadrukt verzoeker dat hij per schrijven op 30.08.2021 verzocht werd zijn individuele situatie toe te lichten.

Nergens werd specifiek verzocht informatie te verschaffen over andere familieleden en eventuele banden met het land van oorsprong.

Het is aan de Dienst Vreemdelingenzaken om hier concreter te zijn. Er werd gevraagd informatie bij te brengen over zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie.

Vervolgens heeft verzoeker dan ook zijn o.a. huurovereenkomsten bijgebracht ter staving van zijn economische situatie, een medisch attest ter staving van zijn gezondheidssituatie en bewijs van abonnementen bij de fitness ter staving van zijn sociale en culturele integratie.

Logisch dat het attest een goede gezondheid attesteert. Deze dateert immers van na de breuk met zijn voormalig partner. De psychologische problemen deden zich per evidentie tijdens de relatie voor.

Met betrekking tot zijn leeftijd en banden met familie was hij in de gerede veronderstelling dat een en ander al geweten was, te meer zijn eerdere aanvragen die aanvankelijk werden geweigerd en waarbij verweerster over een veelheid aan informatie beschikt van verzoeker en zijn familie.

Zonder meer oordelen dat er verder niets geweten is over banden met Marokko, de familie en een eventuele relatie druist integraal in tegen onder meer de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De Dienst Vreemdelingenzaken had zich hier op actievare wijze moeten naar bevragen.

Als verweerster meende bepaalde informatie niet te weten die zij noodzakelijk achtte om een behoorlijke beslissing te kunnen nemen, kon zij verzoeker bijkomend aanschrijven hetgeen zij nagelaten heeft te doen.

Het is in die zin dan ook redelijk te verwachten dat verweerster haar ontwerp-beslissing met motivering overmaakt aan verzoeker voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing zodat eventuele relevante informatie kan overgemaakt worden.

Deze kans werd verzoeker niet geboden.

Schending hoorrecht/de hoorplicht

Verzoeker verwijst naar artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en naar artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het hoorrecht vervat in dit artikel vereist een nadelige maatregelen voor verzoeker, zoals in casu het geval is.

Rekening houdende met de finaliteit van het hoorrecht van verzoeker, heeft de Dienst Vreemdelingen zaken een actieve onderzoeksplicht.

Het recht om gehoord te worden heeft immers tot doel om ervoor te zorgen dat de Dienst Vreemdelingenzaken alle informatie heeft die nodig is om een bewuste en vooral behoorlijke beslissing te maken. Dit recht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet de dienst Vreemdelingenzaken verzoeker daartoe expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden.

Het volstaat daarbij volgens de Raad van State niet dat verzoeker spontaan zijn argumenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken kenbaar zou kunnen maken. Zonder verzoeker gehoord te hebben werd het recht op verdediging en op een eerlijk proces miskent.

Zie hiervoor: RvS, 19 februari 2015, 230.257 en HvJ arrest C-249/13 van 11 december 2014.

Hoewel verzoeker reageerde op de brief en stukken bezorgde, bleken deze niet te beantwoorden aan de informatie die de Dienst Vreemdelingen zaken eigenlijk wou bekomen, thans of er nog banden zijn met Marokko. Verweester zou hierover niet al te veel informatie hebben.

In tegenstelling tot wat zij had moeten doen: bijkomende vragen stellen en in een bijkomende termijn voorzien, ging zij over tot het nemen van een besluit zonder dit te motiveren. Tout court gaat verweester ervan uit dat verzoeker banden heeft in Marokko en zonder problemen aldaar zijn kapperszaak kan heropstarten, quod non.

Artikel 62 Vreemdelingenwet bepaalt bovendien in §1 voorlaatste lid dat rekening houdende met de omstandigheden eigen aan het geval de termijn kan worden verlengd indien dit nuttig of noodzakelijk blijkt voor het nemen van de beslissing.

Met andere woorden: als verweester meende te weinig informatie te hebben over Marokko en eventuele familie aldaar, dan had zij verzoeker hieromtrent bijkomend kunnen horen en de termijn kunnen verlengen. Hetgeen ze nagelaten heeft te doen.

De Dienst Vreemdelingenzaken schiet zo tekort in haar actieve onderzoeksplicht en profiteert van de onwetendheid van een rechtszoekende zoals verzoeker.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel was niet over voldoende informatie te beschikken om een weloverwogen en correcte beslissing te nemen, diende zij verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk gesprek, minstens wederom aan te schrijven met verzoek bijkomende informatie te verschaffen.

De wet verbiedt dergelijke handelswijze niet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn verplichtingen op minimale wijze en zonder verdere inspanningen 'nagekomen' en beslist zonder meer dat verzoeker dan maar terug naar Marokko.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft geen weet te hebben van banden met Marokko, beslist zij wel dat ze er zijn en dat verzoeker moet terugkeren...

Begrijpen wie kan...

Schending artikel 8 EVRM

Krachtens dit artikel heeft eenieder en dus ook verzoeker een recht op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het privé- en gezinsleven van verzoeker en maakt zelfs geen enkele vermelding van artikel 8 EVRM, hoewel van openbare orde, dit terwijl verzoeker zeker wel een privéleven in België heeft opgebouwd.

Het begrip privéleven is een ruim begrip en houdt het recht in op persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon.

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elk persoon. Het betreft een optelsom van alle banden die verzoeker heeft met de Belgische samenleving.

Getuige hiervan zijn zelfstandige activiteit als kapper en het cliënteel dat hij hier heeft uitgebouwd.

Hieruit kan verzoeker alleen maar afleiden dat enige toetsing aan bovenvermeld artikel niet werd gemaakt. Enige belangenafweging ontbreekt!

De bestreden beslissing maakt hierbij melding dat hoewel verzoeker sedert 2016 in België verblijft, er helemaal geen rekening kan gehouden worden met de periodes van illegaal en onrechtmatig verblijf in België.

Verzoeker is het hier geenszins mee eens en verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingebedwingingen van 8 januari 2016 nr. 159.616 die oordeelde als volgt:

“Of het langdurig verblijf in België in casu plaatsvond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf doet geen afbreuk aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf gedurende jaren tot stand komt.”

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat het juiste evenwicht/de billijke afweging in het licht van de faire balance test voorafgaandelijke aan de beslissing heeft plaatsgevonden.

Verzoeker toont afdoende aan dat hij een succesvolle zaak heeft uitgebouwd en een actief sociaal en cultureel leven heeft hier in België, omstreken Pelt.

Verweerster beweert ten onrechte dat verzoeker zijn beschermingswaardige relatie niet bewijst. Evenwel citeert verweerster zelf dat verzoeker in enige mate een hechte relatie tussen zichzelf en zijn familie moet bewijzen. Dat verzoeker twee zussen en een schoenbroer in België heeft wonen met wie hij regelmatige contacten heeft en dat het verblijf van de zussen en schoonbroer ook geweten is bij verweerster.

Verzoeker haalt dus niet enkel en alleen sociale en/of zakelijke relaties aan doch ook zijn familiale banden hier in België om aan te tonen dat de beslissing wel degelijk kennelijk onredelijk is en manifest indruist tegen artikel 8 EVRM. Zijn relaties in België zijn dus wel van enige aard en intensiteit zodat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

Schending motiveringsplicht

Een samenlezing van bovenvermelde artikelen leert dat de bestreden beslissing als administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in die motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld en dat deze motivering afdoende moet zijn. Dit zijn cumulatieve voorwaarden.

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid. De motivering moet niet alleen duidelijk, maar ook **JUIST**, pertinent **CONCREET**, **PRECIES** en **VOLLEDIG** zijn.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot dergelijke beslissing is gekomen.

Het is daarbij de raak van Uw Raad om het oordeel van verweerster onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

(RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735 ; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602 punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine.)

Het is stuitend hoe men de feiten zo beoordeeld, om toch maar in het nadeel van verzoeker te kunnen gebruiken. De redenering in de bestreden beslissing is totaal misplaatst en in strijd met de werkelijkheid.

- Verzoeker is 41 jaar oud en niet 31 jaar oud. Een terugkeer naar Marokko op deze leeftijd is niet wenselijk noch redelijk, te meer hij een zelfstandige kapperszaak uitbaat. Cliënteel heropbouwen op deze leeftijd is niet evident. Aan de slag gaan in loondienst evenmin nu verzoeker niet te winnen heeft van jong talent op de markt.

Op deze leeftijd terugkeren naar Marokko en een privé -en gezinsleven uitbouwen inclusief de heropstart van zijn zelfstandige activiteit is niet eenvoudig, noch wenselijk.

- Terugkeren naar wie? Ouders die mantelzorg behoeven en die niet lang te leven hebben? Daar waar verweerster niet weet wat de banden met Marokko zijn en of er überhaupt banden met Marokko zijn, meent zij wel verzoeker te kunnen terugsturen.

- Contacten houden via moderne communicatiemiddelen is een ideaal, doch in de praktijk allerm minst wenselijk. Frequente bezoeken aan zijn contacten hier in België is bovendien kostelijk.

- Hoezo is verzoeker niet voldoende geïntegreerd? Daar waar verzoeker stukken bijbreng, blijft de motivatie in de bestreden beslissing beperkt tot 'niet voldoende', zonder daarbij enige duidelijk te geven waarom.

Een zelfstandige zaak uitbouwen betekent de facto een integratie op sociaal, financieel doch ook op administratief vlak.

Een zelfstandige zaak uitbouwen is niet zonder meer werkzaam zijn en in eigen levensmiddelen voorzien. Een zelfstandige zaak uitbouwen is kei hard werken en relaties onderhouden. Niet voor niets is verzoeker zeer geliefd en gekend in Pelt en omstreken.

Wat is volgens de Dienst Vreemdelingenzaken dan wel voldoende als bewijs van integratie?

2.6. Schending van het evenredigheidsbeginsel c.q. zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 42 quater § 1,4° Wet 15 december 1980 bepaalt dat een einde “kan” gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de unie die zelf geen burger zijn en die verblijven in België in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie.

Er is dus geenszins enige verplichting om een einde aan het verblijf te maken van verzoeker, dit artikel heeft geen absolute werking.

Er dient hierbij rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, thans Marokko.

Dat de beslissing van 1 december 2021, thans de bijlage 21, geenszins rekening houdt, minstens niet voldoende rekening houdt, met bovenvermelde criteria.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerster de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenvinden. (TCvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3) h

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat verweerster slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine.)

Aan dit beginsel werd klaarblijkelijk de voeten geveegd. De bijlage 21 is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

2.7. Schending artikel 17 Gezinsherenigingsrichtlijn

Dat ook artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging de lidstaten verplicht om ingeval van intrekking of niet- verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregelen tegen de gezinshereniger terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van afkomst.

Dat deze Europeesrechtelijke verplichting tot een voorafgaandelijke evenredigheidstoets verder gaat dan onze Belgische Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat met bovenvermelde elementen en criteria niet afdoende rekening werd gehouden en dat er op onvoldoende wijze gemotiveerd wordt waarom verzoeker niet voldoende geïntegreerd zou zijn.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De schending van de aangehaalde materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen en dat luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.4. De Raad wijst er vooreerst op dat de wettelijke samenwoning met de Unieburger, in functie van wie de verzoekende partij verblijfsrecht kreeg, werd beëindigd en dat er geen gezinscel meer is. Conform artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet kon de verwerende partij aldus het verblijf van de verzoekende partij beëindigen nu zij nog geen vijf jaar gerechtigd was op verblijf.

3.5. De verzoekende partij betoogt evenwel onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet te vallen. Zij stelt slachtoffer te zijn geweest van psychisch geweld.

3.6. De Raad stelt op nazicht van het administratief dossier vast dat de verzoekende partij op 2 september 2021 in kennis werd gesteld van het schrijven van de dienst vreemdelingenzaken van 30 augustus 2021 waarin haar het volgende werd meegedeeld:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Inmiddels werd ook de verklaring van wettelijke samenwoning met die referentiepersoon stopgezet. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1 Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 403 of 405 van het Strafwetboek.

2 In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+-kaart.”

Naar aanleiding van voormeld schrijven heeft de verzoekende partij op 10 september 2021 volgende stukken voorgelegd aan het bestuur:

- kopie van haar geboorteakte;
- kopie van haar F-kaart;
- attest van inburgering van 1 februari 2018 waaruit blijkt dat zij is geslaagd voor maatschappelijke oriëntatie, Nederlands niveau A1 en Nederlands niveau A2;
- attesten van deelname in 2017-2018 aan de opleiding Nederlands tweede taal- richtgraad 1;
- deelcertificaten van de module NT2-Breakthrough persoonlijk en publiek (onderdelen van de opleiding Nederlands tweede taal – richtgraad 1) van 25 januari 2017;
- brief van de socialistische mutualiteit De Voorzorg van 20 januari 2017 met logingegevens alsook een brief van deze mutualiteit van 25 januari 2017 inzake het bewijs van betaling van de bijdrage;
- handelshuurovereenkomst met ingangsdatum 1 juni 2018 voor negen jaar;
- huurovereenkomst van een appartement van 13 juli 2020;
- verzekering motorfiets;
- bevestiging aangifte personenbelasting via tax-on-web van 2 september 2021;
- verklaring van 7 september 2021 door een boekhouder die stelt dat de verzoekende partij een zelfstandige activiteit uitoefent als kapper;
- uittreksel waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 16 april 2018 actief is als kapper;
- kopie van Marokkaans paspoort van verzoekende partij;
- attest van 7 september 2021 waaruit blijkt dat verzoekende partij in goede gezondheid verkeert;
- lidmaatschap Basic-fit vanaf 2 september 2020

Zoals ook duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken. De Raad kan de verwerende partij op lezing van de voorgelegde stukken ook geheel volgen waar zij motiveert: *“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in ^o4 omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.”*

3.7. De verzoekende partij komt thans in het voorliggend beroep niet verder dan blote beweringen dat zij wel degelijk slachtoffer is geworden van een schrijnende situatie waar zij stelt dat haar door haar ex-partner psychisch geweld werd aangedaan. Vooreerst wijst de Raad erop dat – hoewel zij uitdrukkelijk op de hoogte werd gesteld van het feit dat zij bewijs diende voor te leggen indien zij zich in een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet bevond – de verzoekende partij op geen enkele wijze enige indicatie dienaangaande naar voren bracht ten aanzien van het bestuur. Bij haar voorgelegde stukken noch uit enige verklaring ter zake aan de dienst vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij gesteld zich in een situatie van artikel 42quater, §4, 4°

van de vreemdelingenwet te bevinden. Deze vaststelling doet dan ook al afbreuk aan de thans geuite beweringen dat zij zich wel degelijk in een dergelijke situatie bevond. Haar betoog dat er nog een groot taboe heerst rond mannenmishandeling kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Immers kan worden aangenomen dat, wanneer verzoekende partij erop wordt gewezen dat mogelijk een einde kan worden gesteld aan haar verblijf tenzij zij kan aantonen dat zij zich in een schrijnende situatie bevond, zij zich niet zal laten tegenhouden door enig taboe om dergelijke situatie aan te kaarten bij het bestuur met het oog op het behoud van haar verblijfsrecht.

De Raad ziet voorts ook niet in hoe uit het feit dat de ex-partner de wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigde kan blijken dat verzoekende partij van haar ex-partner gescheiden leefde omwille van psychologische druk.

Verzoekende partij voegt thans een stuk 1 – medisch attest van 21 december 2021 – waarin het volgende wordt gesteld: *“Patiënt vroeg mij om zijn medische situatie uit te leggen via dit schrijven. Hij was bij ons patiënt sinds 11/2018. Hij heeft in 2020 ons en de spoedgevallen gecontacteerd naar aanleiding van veel stress. Hij gaf toen aan dat hij veel ruzie had met zijn toenmalige vriendin. Hij vertelde toen dat zij veel ruzie hadden en dat ze heel jaloers was en hem bedreigde. Hij had hiervoor ook hevige stressklachten, waaronder hevig trillen en een gevoel van bijna dood te gaan, waar wij toen medicatie voor zijn opgestart.”*

Vooreerst wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het stuk dat de verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het bij het verzoekschrift gevoegde attest kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze dit stuk afbreuk kan doen aan de bevinding in de bestreden beslissing dat *“er (..) niet (kan) blijken (..) dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest.”* In casu maakt de verzoekende partij immers geenszins aannemelijk het slachtoffer te zijn geweest van intra-familiaal geweld in die zin dat er sprake is van een *“bijzonder schrijnende situatie”* zoals vereist door artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Uit het voorgelegde stuk blijkt dat het vooreerst slechts gaat om verklaringen van de verzoekende partij, niet ondersteund door enige klacht bij de politievrije diensten of een ander objectief en verifieerbaar gegeven. Bovendien kan uit de verklaringen van de verzoekende partij enkel blijken dat de verstandhouding met haar partner duidelijk zoek was en er geregeld werd geruzied, maar dit maakt nog niet dat er daarom ook sprake was van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

Ook het stuk 25 waarnaar de verzoekende partij verwijst kan niet anders doen besluiten. Naast de vaststelling dat zij ook heeft nagelaten dit stuk aan het bestuur kenbaar te maken voor het treffen van de bestreden beslissing en zij er aldus niet dienstig naar kan verwijzen in kader van onderhavige procedure, wijst de Raad er bovendien op dat het loutere gegeven dat de ex-partner een huwelijkskens had en de relatie anders niet wou verderzetten, waardoor de verzoekende partij zich mogelijk onder druk gezet voelde, geenszins maakt dat daaruit enige vorm van psychisch geweld zou blijken, laat staan dat dit zou volstaan om in aanmerking te komen als een *“bijzonder schrijnende situatie”* waarin verzoekende partij zich bevond.

Ook de getuigenverklaringen van 20 en 22 december 2021 (stukken 2 en 3) kunnen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verzoekende partij deze stukken niet heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing en zij het bestuur aldus niet ten kwade kan duiden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Deze stukken

zijn dan ook niet dienstig in kader van het thans voorliggende beroep. Daarenboven dient vastgesteld dat deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben en de waarachtigheid van wat erin wordt gesteld niet kan worden geverifieerd. Nogmaals herhaalt de Raad dat de verzoekende partij – hoewel daar uitdrukkelijk op gewezen – voor het treffen van de bestreden beslissing nooit enig gegeven heeft aangereikt aan het bestuur waaruit kan blijken dat zij meende zich in een bijzonder schrijnende situatie te hebben bevonden. Pas nadat zij werd geconfronteerd met de bestreden beslissing komt zij aanzetten met allerhande stukken, gebaseerd op haar eigen verklaringen of gesolliciteerd, en niet ondersteund door enig concreet verifieerbaar gegeven. De verzoekende partij maakt met dergelijke handelwijze en haar betoog dienaangaande geenszins aannemelijk dat zij zich wel degelijk bevond in een bijzonder schrijnende situatie die verhindert dat haar verblijfsrecht zou worden beëindigd.

Waar de verzoekende partij ten slotte nog beweert dat zij naar een psycholoog ging waar zij verwijst naar stuk 18 – waarvan de Raad weerom opmerkt dat zij dit stuk niet heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing en zij er aldus niet dienstig kan naar verwijzen – is zij bovendien geenszins ernstig. Uit dit stuk blijkt enkel dat zij een psycholoog als klant heeft en dat deze psycholoog ook haar buurman is. De psycholoog verklaart enkel de verzoekende partij “als professioneel en respect voor zijn klanten” te kennen en haar te ervaren als “goed luisterend en respectvol”. Verder attesteert de psycholoog: “Ondanks zijn Marokkaans accent en moeilijk taalgebruik kan hij toch communiceren.” De psycholoog attesteert dus enkel verzoekende partij te kennen in zijn hoedanigheid van klant bij verzoekende partij. De psycholoog verklaart hoegenaamd niet dat verzoekende partij bij hem in therapie is of is geweest. De Raad oordeelt dat het gegeven dat verzoekende partij met dit stuk tracht voor te houden dat zij in therapie is moeten gaan omwille van psychologisch geweld door haar ex-partner, terwijl dit stuk geenszins attesteert dat zij een psycholoog heeft geraadpleegd, verder afbreuk doet aan haar blote beweringen dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond.

3.8. De Raad stelt voorts vast dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de verblijfsduur, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van herkomst. Immers heeft de verwerende partij overwogen als volgt:

“In het dossier bevinden zich geen leeftijdsgebonden elementen die zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene toont bovendien aan met het voorgelegde doktersattest in goede gezondheid te zijn, zodat zich hier evenmin enig bezwaar stelt.

Betrokkene vertoeft sedert 09.05.2016 in België (cf. aankomstverklaring dd. 09.05.2016). Tussen 02.06.2016 en 14.09.2018 wisselde hij periodes van illegaal verblijf af met periodes onder verblijfsaanvraag. Geen van de ingediende verblijfsaanvragen kenden een gunstig gevolg. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Zulks betekent dat betrokkene pas sedert zijn laatste verblijfsaanvraag, nl. sinds 14.09.2018, legaal in het Rijk verblijft, wat dus iets meer dan drie jaar is. Deze periode is, gezien betrokkenes leeftijd (31 jaar), relatief kort te noemen, zodat deze evenmin een beletsel vormt voor het nemen van deze beslissing.

Wat de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van herkomst, wordt het volgende opgemerkt: betrokkene kwam in mei 2016 naar België middels een Franse verblijfskaart. Blijkens de stempels in het paspoort dat voorgelegd werd bij zijn eerste melding bij de gemeente, verliet hij op 28.05.2015 Marokko, wat betekent dat hij er tot zijn 25e heeft geleefd. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de Marokkaanse cultuur, de gebruiken en de taal. Hij verkreeg na zijn aankomst in Frankrijk verblijfsrecht als seizoenarbeider. Of betrokkene thans nog een verblijfsrecht geniet in Frankrijk is niet geweten. In ieder geval voert betrokkene geen enkel element aan met betrekking tot zijn bindingen met zijn geboorteland of met zijn herkomstland die zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden gesteld dat ook de mate waarin hij bindingen heeft met zijn geboorteland of zijn herkomstland niet van die aard is dat deze een contra-indicatie vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht. Zoals hierboven reeds aangegeven, toont betrokkene aan als zelfstandige actief te zijn. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien bekam betrokkene toegang tot de arbeidsmarkt als zelfstandige via zijn gezinshereniging zonder wat hij zou zijn onderworpen aan de plicht om een beroepskaart te bezitten. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst of origine kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane

werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt attesten van inburgering en taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Het aangaan van een sportabonnement – zoals betrokkene voorlegt - of de aankoop van materiële zaken of diensten (verzekering motorfiets, huurovereenkomst) kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Uit niets kan blijken dat betrokkene daadwerkelijk van zijn sportabonnement heeft gebruik gemaakt en er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd bijvoorbeeld. Voor zover betrokkene hier een vrienden- en kennissenkring zou hebben, dient opgemerkt te worden dat hij contacten kan onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken.

Wat tot slot betrokkenes gezinstoestand betreft, werd hiervoor reeds geduid dat de gezinscel tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde kwam. Betrokkene heeft voor zover geweten geen nieuwe relatie en heeft geen minderjarige kinderen in België. Hij woont thans met zijn neef L., K. (..) (xxxxxxxxxx) en zus K., F. (..) (xxxxxxxxxx) op hetzelfde adres. Het betreft hier echter allen volwassen personen die oud genoeg zijn om op hun eigen benen te staan. Noch de neef, noch de zus zijn van betrokkene afhankelijk met betrekking tot hun verblijfsrecht. Nergens in de door betrokkene voorgelegde stukken blijkt dat zij de aanwezigheid van betrokkene strikt vereisen of dat betrokkene hun aanwezigheid strikt vereist. Uit de voorgelegde documenten en het administratief dossier blijkt nergens enige bijzondere afhankelijkheidsband tussen betrokkene en deze personen. Zijn gezinstoestand vormt bijgevolg evenmin een bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij nog weinig binding heeft met Marokko (zij heeft slechts haar zus en ouders aldaar, terwijl zij in België en Spanje diverse familieleden heeft), wijst de Raad erop dat – zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing – de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij familieleden heeft in België maar erop wijst dat het gaat om volwassenen en niet blijkt dat er enige afhankelijkheidsband bestaat tussen de verzoekende partij en deze familieleden. De verzoekende partij weerlegt dit ook niet. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij contacten onderhoudt met familieleden in België, maakt geenszins dat zij daarmee een afhankelijkheidsrelatie aantoonst derwijze dat dit verhindert dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd. Verzoekende partij – die er voorts op wijst dat zij “slechts” haar ouders en nog een zus heeft wonen in Marokko – doet evenmin afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij tot haar vijfentwintigste (lees 35ste) in Marokko heeft geleefd en aldus nog voldoende voeling heeft met de Marokkaanse cultuur, de gebruiken en de taal. Met haar betoog dat zij nog ouders en een zus heeft wonen in Marokko zet de verzoekende partij de vaststelling “In ieder geval voert betrokkene geen enkel element aan met betrekking tot zijn bindingen met zijn geboorteland of met zijn herkomstland die zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing” eerder kracht bij dan dat zij er afbreuk aan doet. Het loutere gegeven als zouden haar ouders al oud zijn en haar zus de mantelzorg voor de ouders op zich neemt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij wel degelijk nog bindingen heeft met Marokko. Verzoekende partij is gelet op de motivering: “Blijkens de stempels in het paspoort dat voorgelegd werd bij zijn eerste melding bij de gemeente, verliet hij op 28.05.2015 Marokko, wat betekent dat hij er tot zijn 25^e (lees 35^e) heeft geleefd. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de Marokkaanse cultuur, de gebruiken en de taal. (..) In ieder geval voert betrokkene geen enkel element aan met betrekking tot zijn bindingen met zijn geboorteland of met zijn herkomstland die zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden gesteld dat ook de mate waarin hij bindingen heeft met zijn geboorteland of zijn herkomstland niet van die aard is dat deze een contra-indicatie vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.” geenszins ernstig waar zij nog betoogt dat de verwerende partij er zonder meer van uitgaat dat zij nog banden zou hebben met Marokko. Zoals duidelijk blijkt wijst de verwerende partij op het gegeven dat de verzoekende partij tot

haar vijftiende (de verwerende partij bedoelt evenwel duidelijk vijftiende nu zij erop wijst dat de verzoekende partij pas in 2015 Marokko verliet en aangezien verzoekende partij geboren is in 1980, heeft zij Marokko pas op haar vijftiende verlaten) in Marokko heeft verbleven en dus nog voeling heeft met de Marokkaanse cultuur, de gebruiken en de taal.

3.10. Ook waar de verzoekende partij erop wijst dat zij een grote vriendenkring in België heeft, kickboxlessen geeft en voetbalt, gaat zij voorbij aan de motivering dat het aangaan van een sportabonnement op zich niet getuigt van sociale of culturele integratie, dat zij verder geen uiteenzetting heeft gegeven over dit stuk en ook niet blijkt dat zij het sportabonnement werkelijk gebruikt en vriendenrelaties heeft opgebouwd. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij inderdaad enkel een fitnessabonnement had voorgelegd zonder meer. In het licht hiervan acht de Raad de gegeven motivering daaromtrent dan ook geenszins kennelijk onredelijk. Thans voegt de verzoekende partij verschillende stukken toe waaruit zou moeten blijken dat zij vele vrienden heeft en zeer actief is in het sportleven, maar de Raad herhaalt dat het aan haar toekwam om alle dienstige stukken aan het bestuur voor te leggen voor het treffen van de bestreden beslissing. Zij kan thans niet verwijzen naar stukken die zij niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Daarenboven, met het loutere gegeven dat de verzoekende partij op sportief vlak actief zou zijn en een vrienden- en kennissenkring in België heeft opgebouwd slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“Voor zover betrokkene hier een vrienden- en kennissenkring zou hebben, dient opgemerkt te worden dat hij contacten kan onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken.”* Uit de voorgelegde stukken kan slechts blijken dat de verzoekende partij in België op sportief recreatief vlak actief is en zij vrienden en kennissen heeft met wie zij soms sport of afspreekt. Dergelijk sociaal netwerk kan de verzoekende partij ook onderhouden via moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken. Het loutere gegeven dat verzoekende partij in België sport en een gewone vriendenkring heeft, houdt geenszins in dat er sprake is van een zodanige sociale of culturele integratie die een beëindiging van het verblijfsrecht zou verhinderen. De Raad herhaalt nogmaals dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geboren en getogen is in Marokko, er tot haar vijftiende heeft verbleven en dat zij aldus ook de taal en gebruiken kent. In die context maakt zij geenszins aannemelijk dat haar sociaal netwerk, dat slechts uit gewone vrienden en kennissen bestaat en het feit dat zij in België recreatief sport en zich sportief engageert, verhindert dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd. Haar argumentatie dat door de coronacrisis fysieke ontmoetingen moeilijk liggen en Marokko ook niet bij de deur ligt waardoor een reis geld kost, doet geen afbreuk aan voorgaande.

3.11. De verzoekende partij voert voorts aan dat geen rekening werd gehouden met de duurtijd van haar verblijf, nu zij reeds sinds mei 2016 in België verblijft en zij Marokko al bijna zeven jaar geleden verliet, maar zoals duidelijk blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing heeft de verwerende partij erop gewezen dat de verzoekende partij sinds 9 mei 2016 in België verblijft maar zij pas sinds 14 september 2018 legaal verblijft. Deze periode van legaal verblijf betreft slechts drie jaar, wat relatief kort te noemen is, gelet op de leeftijd van de verzoekende partij. Door erop te wijzen dat zij al bijna zeven jaar geleden Marokko heeft verlaten, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij pas op vijftiendejarige leeftijd Marokko heeft verlaten en dat een legaal verblijf in België van drie jaar relatief kort is in dat opzicht. Door erop te wijzen dat zij al bijna zeven jaar geleden Marokko verliet en sinds 2016 in België aanwezig is, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de – zelfs totale, illegaal en legaal – duur van haar verblijf in België, wanneer dat wordt afgewogen tegen de vaststelling dat zij tot haar vijftiende in Marokko heeft verbleven, verhindert dat haar verblijf in België wordt beëindigd. Het is immers duidelijk dat de verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in Marokko heeft doorgebracht, vijftiende jaar, dit tegenover een verblijf van slechts vijf jaar in België of bijna zeven jaar buiten het Marokkaanse grondgebied.

3.12. De verzoekende partij stelt sinds oktober 2021 een nieuwe vriendin te hebben met wie ze een toekomst wenst op te bouwen. Ook de dochter van haar nieuwe vriendin zou regelmatig op bezoek komen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in de synthesesamenvatting zelf erkent dat zij deze relatie niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing. Nogmaals herhaalt de Raad dat het het bestuur niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen die het niet kenbaar waren gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing of waarvan het geen kennis kon hebben. Dit is per definitie het geval wanneer het gaat om feiten die zich pas na de bestreden beslissing hebben voorgedaan. De verzoekende partij kan in het kader van een annulatieberoep niet dienstig verwijzen naar haar nieuwe relatie om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. De Raad moet zich immers, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het stellen van die handeling, rekening

houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

3.13. Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat zij een kapperszaak in België uitbaat en veel cliënteel heeft opgebouwd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij kapper is in België maar erop wijst: *“Zoals hierboven reeds aangegeven, toont betrokkene aan als zelfstandige actief te zijn. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien bekwam betrokkene toegang tot de arbeidsmarkt als zelfstandige via zijn gezinshereniging zonder wat hij zou zijn onderworpen aan de plicht om een beroepskaart te bezitten. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst of origine kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”* Met haar betoog dat zij in Marokko van nul zal moeten beginnen, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om erop te wijzen dat zij op economisch actieve leeftijd is en zij haar werkervaring en wil om te werken kan aanwenden om in Marokko aan de slag te gaan. De Raad ziet niet in waarom van een eenenveertigjarige gezonde man niet kan worden verwacht dat hij in zijn land van herkomst, waar hij ruim vijfendertig jaar verbleven heeft, economisch aan de slag gaat. Dit alles nog te meer in het licht van de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ook al in Marokko actief was als kapper voor heren (zie visumaanvraag in 2012). De verzoekende partij heeft aldus al een soortgelijke werkervaring in Marokko als in België, hetgeen het voor haar ook makkelijker zal maken om zich aldaar opnieuw als kapper te installeren, minstens toont verzoekende partij het tegendeel geenszins aan. Van de verzoekende partij die – nadat zij een verblijf had verkregen in België in 2018 – er ook in is geslaagd om een zelfstandige activiteit te ontwikkelen in een land dat haar minder vertrouwd is dan haar land van herkomst, is het geenszins kennelijk onredelijk te verwachten dat zij ook economisch actief kan zijn in Marokko, land waarmee zij meer vertrouwd is gelet op het feit dat zij daar het overgrote deel van haar leven heeft verbleven en er trouwens al een kappersactiviteit uitoefende. Haar blote betoog aangaande de coronacrisis doet niet anderszins besluiten.

3.14. De verzoekende partij betoogt nog dat uit de motivering niet blijkt wat dan wel als een afdoende bewijs van integratie wordt aanzien, maar de Raad wijst erop dat de algemene regel van artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorziet dat het verblijf wordt beëindigd wanneer de betrokkene zich bevindt in het geval voorzien bij artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Enkel wanneer de bindingen in België zodanig zijn dat zij zich verzetten tegen beëindiging van het verblijf, wordt het verblijf verlengd. In casu wijst de verwerende partij er op dat verzoekende partij slechts relatief kort in België verblijft, dat, gelet op haar vijfendertigjarig verblijf in Marokko, er kan aangenomen worden dat zij nog banden heeft met Marokko, dat de culturele, sociale of familiale banden met België zodanig zijn dat zij zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en dat de verzoekende partij de in België opgedane vaardigheden en haar wil om te werken kan aanwenden om aan de slag te gaan in het herkomstland, zowel de leeftijd als de gezondheid van de verzoekende partij laten toe te stellen dat zij ook in het herkomstland kan tewerkgesteld worden, zodat rekening houdende met het geheel van deze elementen, het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij op een zodanige wijze is geïntegreerd in België dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Uit het geheel van de motieven inzake de integratie zoals hiervoor besproken, blijkt waarom deze integratie niet volstaat. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, moet de verwerende partij geenszins motiveren welke elementen wel zouden volstaan als voldoende integratie om het verblijfsrecht te behouden. Wanneer de verwerende partij een beslissing zoals de thans voorliggende treft, moet zij slechts motiveren waarom de aangehaalde elementen niet afdoende zijn om af te zien van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, hetgeen zij in casu gedaan heeft.

3.15. Waar de verzoekende partij de schending van het hoorrecht aanvoert, weze het herhaald dat zij door de verwerende partij werd uitgenodigd om de nodige stukken bij te brengen binnen een termijn van dertig dagen én dat daaraan werd toegevoegd: *“Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+-kaart.”* In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te betogen blijkt uit de uitnodiging welke elementen relevant werden geacht, meer bepaald: *“Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de*

mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.” De verzoekende partij is dan ook hoegenaamd niet ernstig waar zij betoogt dat *“Indien (zij) geweten had dat bepaalde informatie over familieleden, banden met Marokko en eventuele nieuwe relaties van belang zouden zijn, had (zij) deze informatie zeker overgemaakt”* en dat uit de uitnodiging niet specifiek blijkt dat werd verzocht informatie te verschaffen over familieleden of banden met het herkomstland. Zij werd aldus in de gelegenheid gesteld om alle relevante gegevens aan de verwerende partij te bezorgen opdat deze volledig geïnformeerd kon komen tot een besluit. Hiermee werd de finaliteit van het hoorrecht gerespecteerd. De verzoekende partij toont met haar verdere betoog niet aan dat zij niet kon voldoen aan de vraag van de verwerende partij om haar op de hoogte te brengen en te houden. Zij kan voorts geenszins gevolgd worden als zou de verwerende partij nog verder hebben moeten informeren of haar de kans had moeten geven te reageren op een ontwerpbeslissing. Het hoorrecht houdt immers niet in dat het bestuur haar voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing moet inlichten over de gronden waarop die bestreden beslissing wordt genomen. Het hoorrecht houdt daarentegen in dat de vreemdeling in de gelegenheid moet worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te kunnen maken over zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van de desbetreffende beslissing (cf. HvJ, Boudjilida, 11 december 2014, C-249/13, overweging 55). De verzoekende partij werd daartoe in de gelegenheid gesteld via de uitnodiging van 30 augustus 2021 waarop zij ook gereageerd heeft. Het middel gesteund op de schending van het hoorrecht kan dus niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.16. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een motivering wordt gegeven aangaande het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Met name wordt vastgesteld dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner is beëindigd. Verder blijkt niet dat zij een beschermenswaardig familieleven onderhoudt met haar volwassen verwanten in België. De Raad benadrukt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu toont de verzoekende partij dergelijke afhankelijkheid tussen haarzelf en haar in België verblijvende familieleden niet aan. Door er louter op te wijzen dat zij familieleden heeft wonen in België met wie zij goede contacten onderhoudt, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haarzelf en deze familieleden. De contacten die de verzoekende partij met deze familieleden onderhoudt zijn de gewone affectieve banden die ook vanuit het buitenland met moderne communicatiemiddelen of bezoeken kunnen worden onderhouden.

Wat betreft het privéleven van verzoekende partij.

De Raad benadrukt dat de verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de thans voorliggende situatie is de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De verblijfswetgeving is er op gericht de openbare orde te verzekeren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het privéleven van verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij bij schrijven gedateerd op 30 augustus 2021 de verzoekende partij uitnodigde stukken voor te leggen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland indien zij van oordeel is dat een van deze elementen zich verzet tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. De verwerende partij gaat vervolgens in de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing concreet in op de verschillende in dit verband door de verzoekende partij neergelegde stukken en duidt waarom zij aldus geen redenen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Aldus dient te worden aangenomen dat de verwerende partij bij haar beoordeling of kon worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht de door verzoekende partij in dit verband aangevoerde elementen in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen of deze elementen kunnen opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hieromtrent werd duidelijk gemotiveerd. Er kan aldus worden aangenomen dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, doch hierbij van mening was dat geen bijzondere elementen van integratie blijken en evenmin blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst niet opnieuw kan werken. Daar de verwerende partij concreet is ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen en stukken kan enig onzorgvuldig handelen op dit punt niet worden vastgesteld. Waar de verzoekende partij de elementen die zij aan de verwerende partij heeft voorgelegd herhaalt, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij duidelijk motiveert waarom zij deze elementen niet aanvaardt als elementen die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en in een dergelijk situatie komt het aan de verzoekende partij toe het kennelijk onredelijk karakter van de gedane beoordeling aan te tonen of aan te tonen dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. Louter deze elementen herhalen en de subjectieve overtuiging toegedaan zijn dat deze een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigen volstaat daartoe niet. De verzoekende partij kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat niet blijkt dat de verwerende partij heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen de ingeroepen elementen van een privéleven in België en het algemene belang dat is gebaat bij een naleving van de verblijfsreglementering of in dit verband geen enkel onderzoek werd gevoerd.

Er dient zo immers ook te worden aangenomen dat artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet beoogt de bescherming van artikel 8 van het EVRM te incorporeren in voormelde bepaling van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat artikel 8 van het EVRM op zich niet wordt vermeld in de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan het gegeven dat wel degelijk een belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van de door de verzoekende partij aangebrachte stukken betreffende haar privéleven en de banden met België. Nu zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, werd uitgenodigd stukken voor te leggen inzake de elementen opgesomd in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet kan eveneens worden aangenomen dat de verzoekende partij de mogelijkheid had inzake haar opgebouwde privéleven in België, alsook belemmeringen om dit opnieuw op te bouwen in haar land van herkomst, alle nuttige gegevens voor te leggen. De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd in het licht van de elementen van haar privéleven in België, en op dit punt geen belangenafweging blijkt.

Evenmin kan de verzoekende partij met haar betoog doen blijken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen of is overgegaan tot een disproportionele belangenafweging.

De verwerende partij kon in redelijkheid oordelen dat op basis van de voorgelegde stukken kan worden aangenomen dat de verzoekende partij kan werken in haar herkomstland en daarnaast geen bijzondere integratie blijkt die zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, waar louter blijkt dat de verzoekende partij taallessen en het inburgeringstraject heeft gevolgd en werkt. In het licht van het gestelde door verwerende partij dat een tewerkstelling ook mogelijk is in het herkomstland, dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband is tussen de verzoekende partij en haar familieleden in België en bij gebrek aan stukken die wijzen op een vorm van integratie die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan, komt de beoordeling van het bestuur de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke belangenafweging in het licht van haar privéleven in België. Een miskennis van artikel 8 van het EVRM of van de motiveringsplicht ligt niet voor.

3.18. De Raad merkt ten slotte nog op dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar de richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 17 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op het thans voorliggende geval, waarin een gezinshereniging met een EU-onderdaan aan de orde is. Het betoog van de verzoekende partij, gesteund op voormeld artikel 17, is dan ook niet dienstig.

3.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER